

Korset och Kronan

Nr 14/2020

Jesus säger: Håll fast vid
det du har så att ingen
kommer och tar din krona
(Upp. 3:11)

Frälsningshistorien (del 5, Kyrkans historia)

I nya testamentet får vi följa kyrkans historia under apostlarnas tid. Den apostel som levde längst var Johannes, som under förföljelserna vistades på ön Patmos, ”för Guds ords och Jesu vittnesbörds skull” (Upp. 1:9).

Av Uppenbarelseboken förstår vi att det i Mindre Asien, nuvarande Turkiet, fanns en rad församlingar, som leddes av präster som här kallas ”änglar”, d.v.s. budbärare. Varje kristen präst är en Guds ängel, som skall bära fram Guds ord rent och klart. Nu fick Johannes i en syn se och höra Jesus själv ge budskap till de sju församlingarna. Orden riktas till prästen, men de gäller också församlingen och alla dess medlemmar. Prästen har ju ansvaret att vaka över själarna

Ordet om korset är en
dårskap för dem som går
förlorade, men för oss som
blir frälsta är det en Guds
kraft (1 Kor. 1:18)

Den gode herden
leder sina får (Joh. 10)

med varning och förmaning och med evangeliets tröst. Prästen har fått detta uppdrag av Gud, och hans skall göra räkenskap för hur han har skött sitt ämbete. Jakob skriver:

Mina bröder, inte många av er bör bli lärare. Ni vet ju att vi ska få en strängare dom (Jak. 3:2).

Och Petrus skriver:

Var herdar för Guds hjord hos er och vaka över den, inte av tvång utan frivilligt, så som Gud vill, inte för egen vinning utan med hängivet hjärta (1 Petr. 5:2).

Prästen i Efesus får nu av Jesus höra det allvarliga ordet:

Du har provat dem som kallar sig apostlar men inte är det, och du har funnit att de är lögnare. Ja, du är uthållig, och du har uthärdat mycket för mitt namns skull utan att tröttna. Men jag har en sak emot dig: att du har övergett din första kärlek (Upp. 2:2ff).

Prästen hade kämpat mot de falska lärarna och varit uthållig i provningar och förföljelser. Men den första kärleken till Herren var borta. Han var på väg att avfalla. Därför säger Jesus till

honom:

Kom därför ihåg varifrån du har fallit, och vänd om och gör dina första gärningar. Annars, om du inte vänder om, kommer jag till dig och flyttar din ljusstake från dess plats (Upp. 2:5).

Den första kärleken är den brinnande kärlek som varje kristen får som en följd av tron på Kristus och hans försoning. Det är en kärlek som föds av dopet och som stärks genom mottagandet av Kristi kropp och blod i nattvarden och genom avlösningens tröst i bikten. Denna kärlek kan vara olika stark. Om en kristen slutar att läsa Bibeln, slarvar med sina gudstjänstbesök och blir mer och mer upptagen av världslig framgång och jordiska nöjen – hur oskyldiga de än kan vara i sig själva – löper han eller hon stor risk att avfalla från tron.

Jesus pekar i sin liknelse om fyra slags sädesåker särskilt på tre saker som vill locka en kristen bort från tron:

1. Okunnighet. *När någon hör ordet om riket men inte förstår det, kommer den onde och rycker bort det som såddes i hans hjärta (Matt. 13:19).*

2. Motstånd. *När han möter lidande eller förföljelse för ordets skull så kommer han genast på fall* (Matt. 13:21).

3. Vardagslivets omsorger. *Världsliga bekymmer och bedräglig rikedom kväver ordet så att det blir utan frukt* (Matt. 13:22).

Allt detta vill få oss att avfalla, vill få kärleken i våra hjärtan att kallna. Därför skall vi vara ivriga att vända om till Jesus. Vi skall leva i den dagliga omvändelsen, då vi bekänner våra synder och tar emot hans förlåtelse.

Tillbaka till Johannes uppenbarelse. Många menar att felet hos bibeltroende präster är deras iver för den rätta läran. Och så pekar man gärna på prästen i Efesus, som hade övergett sin första kärlek. Hade inte pietismen rätt som menade att kärleken och fromheten måste sättas framför ortodoxin. "Inte lära utan liv" blev det populära slagordet.

Men Jesus klandrar inte prästerna i Uppenbarelsboken för att de var för ivriga i läran, utan därför att de i denna iver försummade kärleken till Kristus. När en präst på Guds uppdrag lär Guds ord rent och klart och avslöjar den falska läran handlar han på Kristi egen befallning. Om prästen inte bryr sig om detta syndar han svårt. Att inte längre vara ivrig i att lära det rätta och avslöja det falska är också ett allvarligt tecken på att tron håller på att slockna.

Gud vill inte ha *antingen* lära eller liv hos oss. Han vill ha *både och*. Läran skall vara ren och klar och vi skall vara ivriga att hålla fast vid den och fly bort från all falsk lära. Men våra liv skall vara präglade av innerlig kärlek till vår Frälsare och vår nästa och vi skall överflöda av goda gärningar.

Men det finns här en viktig skillnad, som Luther så ofta lyfter fram. Läran, säger Luther, är som en gyllene ring, som måste var hel och obruten. I vår kristna lära får det inte finnas några fel och brister. Den kristna kyrkan måste därför

präglas av att den bibliska läran och undervisningen finns ren och klar hos alla präster och i alla församlingar. Prästerna måste vara ivriga att undervisa var och en i katekesens grundläggande lära, så att hela församlingen vet vad som är rätt och riktigt i fråga om trosläran.

Men när det gäller livet kan det aldrig bli så rent och gott som vi önskar. Synd och brist kommer alltid att finnas i varje kristens liv och i varje församling. Vi har kvar den gamla människan, köttet, som strider mot anden. Det viktiga är då att den dagliga kampen mot köttet inte upphör så att vi låter Satan regera våra liv. Då kommer vi att avfalla. Det är detta Jesus varnar prästen i Efesus för.

Luther betonar att vi noga måste hålla isär dessa två. I fråga om läran får vi inte kompromissa ett ögonblick. Där måste alla kämpa för att bevara läran ren och klar i kyrkan. Detta gäller inte bara prästerna utan varje kristen. Rättrogna församlingar måste kännetecknas av att Guds ord lärs rent och klart och sakramenten förvaltas i enlighet med Kristi instiftelse.

Men samtidigt måste vi vara klara över att det alltid finns många brister i det kristna livet, även hos sådana kristna som har kommit långt i sin helgelse. Vi ser ju hur även apostlarna snubblade och föll många gånger. De kivades om vem som var den främste. De missförstod vad Jesus menade. Petrus sa ivrigt emot Jesus när han skulle gå till Jerusalem för att lida och dö. Ja, han förnekade Jesus tre gånger men ångrade sin synd och fick förlåtelse. Jesus fick många gånger förmana och varna sina apostlar och med tålmod undervisa dem.

Så är det i varje församling. Både församlingsmedlemmar och präster begår fel och misstag och ibland svåra synder. Om de då inte ångrar sig utan försvarar sin synd måste de till sist uteslutas och exkommuniceras ur kyrkan enligt

Jesu befallning i Matt. 18 kapitel. Men så länge kristna är villiga att ta emot förmaning och varning och be om förlåtelse måste vi ha överseende och förlåta. Jesus säger uttryckligen att vi inte bara skall förlåta sju gånger, utan *sjuttio gånger sju gånger!* (Matt. 18:22).

Även i den bästa av bekännelse-trogna kyrkor och församlingar, där den bibliska läran verkligen hålls ren och klar, kommer det alltid att finnas stora brister. Där kommer högmod, avundsjuka, vrede, likgiltighet, bristande kunskap i läran, gräl och stridigheter, kärlekslöshet, otukt, girighet, slöhet och lättja, ovänskap m.m. att finnas. Allt detta är köttets gärningar, som också finns hos de kristna. Ja men, säger någon, i en sådan kyrka kan jag inte vara med. Jag vill bara tillhöra en kyrka som är helt och hållet präglad av kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trohet, mildhet och självbehärskning, ja, av alla Andens frukter (Gal. 5:19-23).

Svaret är att man aldrig här på jorden kommer att finna en sådan kyrka. Även i de apostoliska församlingarna fanns alla dessa brister. Livet kunde aldrig bli så rent som apostlarna önskade. Men de förde en ständig kamp mot köttets alla gärningar. Så skall det också vara hos oss. Rättrogna församlingar måste utöva kyrkotukt och kämpa mot synden.

Men vi måste bära varandras bördor. Vi måste acceptera att livet aldrig kan bli så rent och klart som den bibliska läran. Helgelsen är bara påbörjad och fortgående. Först när vi dör skiljs vi för alltid från den gamle Adam. Först när Kristus kommer tillbaka blir våra kroppar uppståndna och förhär- ligade.

Här får vi i ödmjukhet och saktmod leva i syndernas förlåtelse och be till Herren att vi inte skall överge vår första kärlek. Så säger Jesus till prästen i Efesus: *Hör vad Anden säger till församlingarna! Åt den som segrar ska jag ge att äta av livets träd som står i Guds paradis.* (forts. följer)